

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/53/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5414201564
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5414201564.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Adriany Gallovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1/ H. V., nar. XX.XX.XXXX, W. XX, právne zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. ŠKERDA, s. r. o., so sídlom v Dolnom Kubíne, Radlinského 1727/49, IČO: 36 858 501, 2/ V. C., nar. XX.XX.XXXX, s trvalým pobytom F. K., L. M. XXXX./X, t. č. bytom R. S., S. XXX, v konaní o zaplatenie 865,44 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 8C/30/2014-65 zo dňa 2. septembra 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalobca je **p o v i n n ý** nahradiť žalovanému 1/ trovy odvolacieho konania vo výške 71,38 eur, ktoré je žalobca povinný zaplatiť k rukám advokáta žalovaného 1/, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalovanému v rade 2/ náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol, žalovanému v rade 1/ priznal náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 214,16 eur, ktoré uložil žalobcovi zaplatiť advokátovi žalovaného v rade 1/ v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň žalovanému v rade 2/ náhradu trov konania nepriznal.

Nárok žalobcu posudzoval okresný súd podľa § 1 ods. 1, § 2 písm. a), b) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 54 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, 2, 3, § 101 Občianskeho zákonníka, § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa.

Okresný súd konštatoval, že žalovaný v rade 1/ vzniesol prostredníctvom svojho zástupcu v písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 25.08.2014 námietku premlčania, ktorou sa súd zaoberal v prvom rade. Medzi účastníkmi (právnym predchodcom žalobcu a žalovaným v rade 1/) bola uzavretá úverová zmluva, ktorá je absolútnym obchodom v zmysle § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka. V predmetnej veci však podľa okresného súdu ide o spotrebiteľský úver, ktorý je regulovaný osobitnou zákonnou úpravou, a to zákonom č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa a zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v spojení s úpravou uvedenou v § 52 a nasl. OZ. V súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa a so súčasnou judikatúrou je potrebné v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov (premlčanie, odstúpenie od zmluvy) na vzťahy týkajúce sa spotrebiteľa

aplikovať právnu úpravu uvedenú v Občianskom zákonníku s poukazom na § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ktorá je pre spotrebiteľa priaznivejšia. V konaní si žalobca uplatňuje nárok na zaplatenie štyroch neuhradených splátok úveru v celkovej výške 865,44 eur splatných v mesiacoch máj až august 2010. Splátka splatná v mesiaci august k 20. dňu je poslednou dojednanou úverovou splátkou. Od 21.08.2010 sa teda žalovaný v rade 1/ dostal do omeškania už s úhradou všetkých nezaplatených splátok vyplývajúcich z uzavretej zmluvy o úvere. Od uvedeného dňa začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia lehota upravená v ust. § 101 Občianskeho zákonníka, ktorá uplynula 21.08.2013. Žalobca podal návrh na súd až dňa 14.04.2014. Na základe uvedeného je podľa okresného súdu námietka premlčania vznesená žalovaným v rade 1/ dôvodná. Na predmetný spotrebiteľský vzťah je potrebné pri posudzovaní premlčania aplikovať Občiansky zákonník a nie úpravu uvedenú v Obchodnom zákonníku, ako tvrdí žalobca. Úprava premlčania uvedená v Občianskom zákonníku je pre spotrebiteľa priaznivejšia, pretože postavenie dlžníka v obchodnoprávných vzťahoch je nevýhodnejšie, pretože musí čeliť dlhšiemu obdobiu neistoty, v ktorom môže veriteľ súdne uplatniť svoj nárok, bez rizika úspešného vznesenia námietky premlčania. Ďalej okresný súd dôvodil, že uvedený záver je v súlade aj s novou právnou úpravou účinnou od 13.06.2014, ktorou došlo k doplneniu Občianskeho zákonníka v § 52 ods. 2. Podľa tohto ustanovenia na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa inak mali použiť normy obchodného práva. Podstatné pre posúdenie dôvodnosti námietky premlčania je vyššie uvádzané, avšak okresný súd bol toho názoru, že námietka premlčania by bola dôvodná, i keby sa na daný prípad vzťahovala štvorročná premlčacia lehota (upravená Obchodným zákonníkom), z toho dôvodu, že z údajov uvedených v prílohe č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok vyplýva, že žalovaný v rade 1/ bol dlhodobým neplatičom dojednaných mesačných úverových splátok. Úver bol poskytnutý vo výške 9.958,20 eur a v zmysle zmluvy o úvere mal celkovo vrátiť v splátkach veriteľovi sumu 12.981,60 eur (60 mesačných splátok x 216,36 eur), pričom už k 15.10.2009, kedy došlo k postúpeniu pohľadávky, bola výška jeho celkového dlhu 19.262,02 eur. Žalobca si uplatnil nárok aj voči žalovanému v rade 2/ titulom ručenia. Za trvania ručiteľského vzťahu sa okrem dlžníka môže premlčania dovolať i ručiteľ. Ak námietku premlčania vznesie hlavný dlžník, čo sa stalo v tomto prípade, tak právne účinky premlčania nastávajú nielen vo vzťahu k nemu samotnému, ale aj vo vzťahu k ručiteľovi, keďže ručiteľský záväzok vyplýva z akcesorického vzťahu a zaniká zánikom hlavného záväzku a tiež aj v prípade uplatnenia námietok dlžníka spôsobujúcich zánik hlavného záväzku. Z uvedeného dôvodu bola žaloba aj voči žalovanému v rade 2/ zamietnutá.

O trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v rade 1/ okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že priznal ich náhradu žalovanému v rade 1/, ktorý mal vo veci plný úspech. Trovy konania predstavujú trovy právneho zastúpenia vo výške 214,16 eur za tri úkony právnej služby, a to za prípravu a prevzatie právneho zastúpenia, písomné vyjadrenie žalovaného v rade 1/ k žalobe zo dňa 25.08.2014 a účasť na pojednávaní dňa 02.09.2014 (1 úkon á 51,45 eur + režijný paušál 8,04 eur). Za tri úkony právnej služby tak žalovanému prináleží suma 178,47 eur, v čom je zahrnutý aj režijný paušál. Okrem toho okresný súd priznal aj DPH z odmeny a režijného paušálu, t. j. vo výške 35,69 eur. Trovy právneho zastúpenia boli vyčíslené a priznané v súlade s § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. a), c), d), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v rade 2/ okresný súd o trovách konania rozhodol tak, že ich náhradu žalovanému v rade 2/, ktorému by tak s poukazom na § 142 ods. 1 O. s. p. prináležalo toto právo, nepriznal, keďže žalovaný si v priebehu konania žiadne trovy neuplatňoval a z obsahu spisu nevyplýva, že by mu nejaké trovy vznikli.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a z nedostatočne zisteného skutkového stavu v celom rozsahu. Poukázal na to, že so zamietnutím žaloby nesúhlasí, nakoľko zastáva názor, že okresný súd na daný prípad nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby. Zdôraznil, že v danom prípade je nutná aplikácia ustanovení Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere, a teda absolútny obchodno-záväzkový vzťah, vrátane ustanovení týkajúcich sa premlčania. Žalobcovi vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok spolu s príslušným úrokom z omeškania z každej splátky odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplatenia. Nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, týkajúce sa premlčacej doby, keďže bolo potrebné aplikovať Obchodný zákonník. Poukázal pritom na to, že zmluva o úvere bola uzavretá dňa 30.08.2005, pričom v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ustanovenia § 52 až § 54 len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v ôsmej časti Občianskeho zákonníka.

Pričom podľa § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka sa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v predmetnom prechodnom ustanovení. Navrhol zrušiť rozsudok okresného súdu a vrátiť vec prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, resp. zmeniť rozsudok okresného súdu tak, že vyhovie návrhu žalobcu. Okrem toho namietal, že právny predchodca žalobcu neukončil záväzkovoprávny vzťah uzatvorený medzi postupcom na jednej strane a žalovaným v rade 1/ na strane druhej a ani výkladom ustanovení VOP nemožno dospieť k záveru, že postupca a následne postúpením pohľadávky žalobca, neboli povinní predčasne ukončiť záväzkovoprávny vzťah. Rovnako údaj ohľadne splatnosti dlžnej sumy vychádzajúci z počtu dní omeškania, nemožno stotožňovať s ukončením zmluvy, keďže ide o nepreukázanú skutočnosť, na ktorú súd nemal prihliadať.

Žalovaný v rade 1/ sa k odvolaniu písomne vyjadril v tom smere, že žalovaný v rade 1/ má za to, že nároky uplatnené žalobcom sú voči žalovaným v rade 1/, 2/ premlčané. Teória absolútneho obchodu je pri posudzovaní úverových vzťahov podriadená špeciálnej záväznej spotrebiteľskej právnej úprave, ktorá má svoj základ v smernici Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Preto prvostupňový súd správne posúdil podľa ust. § 101 Občianskeho zákonníka ako premlčaciu dobu trojročnú. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok prvostupňového súdu.

Žalovaný v rade 2/ sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým okresný súd žalobu zamietol, potvrdil. Rovnako aj vo výroku o trovách konania, rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Rozsudok okresného súdu je vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku prvostupňového súdu v zmysle ust. § 219 ods. 2 O. s. p., a preto nie je žiaduce, aby opakovane vecne správne závery okresného súdu.

Odvolanie žalobcu obsahuje v zásade tri odvolacie námietky. Žalobca nesúhlasí s aplikáciou ust. § 101 Občianskeho zákonníka na danú vec, majúci za to, že na súdenú vec bolo potrebné aplikovať 4-ročnú premlčaciu dobu upravenú v ust. § 397 Obchodného zákonníka. Zároveň namietajú spotrebiteľský charakter zmluvy v súvislosti s tým, že v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ustanovenia § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v ôsmej časti Občianskeho zákonníka, pričom zmluva bola uzavretá 30.08.2005. Namietajú tiež, že právny predchodca žalobcu neukončil záväzkovoprávny vzťah uzatvorený medzi postupcom na jednej strane a žalovaným v rade 1/ na strane druhej a ani výkladom ustanovení VOP nemožno dospieť k záveru, že postupca a následne postúpením pohľadávky žalobca, neboli povinní predčasne ukončiť záväzkovoprávny vzťah. Rovnako údaj ohľadne splatnosti dlžnej sumy vychádzajúci z počtu dní omeškania, nemožno stotožňovať s ukončením zmluvy, keďže ide o nepreukázanú skutočnosť, na ktorú súd nemal prihliadať.

Odvolacie námietky odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam má odvolací súd za to, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným je rozhodne vzťahom spotrebiteľským a tým pádom použitie ustanovení o spotrebiteľskom práve je plne namieste a prvostupňový súd ich správne použil aj s riadnym odôvodnením. V tomto prípade nemôže obstať argumentácia žalobcu, že až ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinným odo dňa 01.01.2008 možno na obdobné vzťahy použiť normy spotrebiteľského práva, nakoľko aj pred účinnosťou tohto ustanovenia boli v právnom poriadku Slovenskej republiky zakotvené právne normy týkajúce sa spotrebiteľov, napríklad zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý definuje pojmy spotrebiteľ, spotrebiteľský úver, veriteľ v rámci spotrebiteľského vzťahu. Ochrana spotrebiteľovi v tejto súvislosti zaručovalo znenie § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, podľa

ktorého spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Podľa ods. 2 uvedeného ustanovenia na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu, sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu. Z uvedeného ustanovenia zreteľne vyplýva priama aplikovateľnosť ustanovení Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.12.2007, týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, a teda aj ust. § 53 ods. 3, ktoré demonštratívny výpočetom definuje jednotlivé druhy neprijateľných podmienok. Neprijateľnou podmienkou nemusia byť výlučne ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy výslovne uvedené v ust. § 53 ods. 3 písm. a) až j) Občianskeho zákonníka. Práve naopak, neprijateľnou podmienkou môže byť akékoľvek ustanovenie spotrebiteľskej zmluvy, pokiaľ spĺňa všeobecnú charakteristiku zadanú v ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odsek 4 uvedeného ustanovenia sankcionuje neprijateľnú podmienku jej neprijateľnosťou. Rozhodnutie korešponduje aj s prebratím smernice Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorú je nevyhnutné využívať ako interpretačné pravidlo k právnemu poriadku, upravujúci režim spotrebiteľských zmlúv.

Na zdôraznenie odvolací súd považuje za potrebné dodať, že hoci podľa gramatického výkladu ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.12.2007 možno dospieť k záveru, že úprava spotrebiteľských zmlúv, a teda vo svojej podstate aj ochrana spotrebiteľa má svoje miesto len u zmlúv, ktoré sú upravené v ôsmej časti Občianskeho zákonníka, takýto výklad je však zjednodušený a nesprávny. Pri výklade tejto občianskoprávnej úpravy je potrebné rešpektovať skutočnosť, že táto úprava je implementáciou smerníc Európskych spoločenstiev. Zákom č. 150/2004 Z. z., ktorým sa novelizoval Občiansky zákonník, bola prebratá smernica Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Úradný vestník Európskych spoločenstiev L 095, 21/4/1993, str. 29 - 34, ďalej len „smernica“). Túto smernicu je nevyhnutné využívať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam právného poriadku, upravujúcich režim spotrebiteľských zmlúv. Podľa čl. 1 ods. 1 smernice účelom tejto smernice je aproximovať zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia členských štátov, ktoré sa týkajú nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom. Predmetná smernica definuje teda spotrebiteľskú zmluvu ako zmluvu uzatvorenú medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom, a takto je potrebné vykladať aj predmetné ustanovenie § 52 Občianskeho zákonníka účinné do 31.12.2007.

Okresný súd postupoval správne, keď aplikoval ust. § 101 Občianskeho zákonníka o premlčaní, na základe vznesenej námietky premlčania žalovaným v rade 1/.

Nepopierajúc povahu úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu, na otázku premlčania je potrebné vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie. Takéto pravidlo je ustálené v aplikačnej praxi súdov, ktoré riešenie odobril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení pod sp. zn. I. ÚS 402/2013-10 zo dňa 19. júna 2013, v ktorom skonštatoval, že prednostným uplatnením Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa.

Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. definitívne normatívne vyriešila (doplnením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka), že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z autentického výkladu zákonodarcu vyplýva, že Občiansky zákonník bude použitý, pokiaľ ide o posudzovanie otázky premlčania, otázky úpravy ručenia zmluvnej pokuty, uznania záväzku a podobne, aj keby sa na právny režim mala použiť právna úprava Obchodného zákonníka. Hoci účinnosť tohto ustanovenia bola posunutá až na 1. apríl 2015, predmetné ustanovenie poníma výkladový status a jeho cieľom je iba *expressis verbis* vyjadriť aj doposiaľ platné pravidlo prednostného použitia režimu Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské záväzky.

Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnený nárok je plnením zo spotrebiteľskej zmluvy (konkrétne zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v ktorej jedným zo zmluvných strán je spotrebiteľ), premlčuje sa

nárok na peňažné plnenie (z uvedeného zmluvného vzťahu) v 3-ročnej premlčacej dobe v zmysle ust. § 101 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa použijú vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka je preto podľa odvolacieho súdu potrebné považovať za „všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ“. Citované ustanovenie preto ukladá orgánu aplikujúcemu právo použiť v prospech spotrebiteľa všetky ustanovenia, ktoré sú pre spotrebiteľa ako slabšiu zmluvnú stranu priaznivejšie. Preto odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd pri skúmaní otázky premlčania správne aplikoval občianskoprávnu úpravu ohľadom dĺžky premlčacej doby, ktorá je priaznivejšia pre žalovaného ako spotrebiteľa. Podľa odvolacieho súdu nič na tom nemení skutočnosť, že samotný zmluvný vzťah založený medzi pôvodným veriteľom a žalovaným je tzv. absolútnym obchodno-záväzkovým vzťahom, ktorý sa riadi režimom Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu zmluvných strán. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným zmluvným typom, ale ide o osobitný druh zmluvy, ktorý môže byť prítomný tak v občianskoprávných, ako aj v obchodnoprávných vzťahoch. Nemožno opomenúť ani ust.

§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Preto ani uzavretie absolútného obchodno-záväzkového vzťahu, ktorý je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou, sa podľa odvolacieho súdu nemôže odchyliť od občianskoprávnej úpravy v otázke premlčania, ktorá je na prospech spotrebiteľa ako žalovaného na rozdiel od právnej úpravy premlčania v Obchodnom zákonníku. Spotrebiteľ si nemôže zhoršiť svoje zmluvné postavenie, preto je v legitímnom očakávaní použitia pre neho priaznivejšej právnej úpravy. Aplikáciu občianskoprávnej úpravy v otázke premlčania v spotrebiteľských zmluvách potvrdila rozhodovacia prax súdov (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.01.2011, sp. zn. 5 MCdo/20/2009, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 23.11.2011, sp. zn. 17Co/167/2011, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.06.2013, sp. zn. 6Co/218/2012, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/26/2012 a 6Co/81/2012, uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 19.06.2013, sp. zn. I. ÚS 402/2013). V súvislosti s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.03.2013, sp. zn. 6 MCdo/4/2012 odvolací súd uvádza, že Najvyšší súd SR v posudzovanej kauze nevyslovil právny názor, že na premlčanie nárokov vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv sa nepoužije úprava priaznivejšia pre spotrebiteľa, napr. občianskoprávna v zmysle ust. § 52 ods. 2 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa odvolacieho súdu premlčacia doba poslednej splátky splatnej dňa 20.08.2010 uplynula dňa 21.08.2013 tak, ako to správne konštatoval prvostupňový súd. Žalobný návrh bol doručený súdu dňa 14.04.2014, t. j. po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby.

V danom prípade neobstojí ani námietka odvolateľa ohľadne zohľadnenia 4-ročnej premlčacej doby podľa Obchodného zákonníka. Skutočností, z ktorých vychádzal prvostupňový súd pri posúdení otázky premlčania, sú pre začiatok plynutia premlčacej lehoty dostatočne ozrejmene, a to aj v kontexte skutočností, ktorá ani medzi účastníkmi sporná nebola.

Tvrdenie žalobcu o tom, že pri rozhodovaní vychádzal z nepreskúmaných údajov a rozhodnutie tak vychádza z nepreukázanej skutočností, ktoré neboli tvrdené ani jednou stranou, sa nezakladajú na pravde, nakoľko žalobca poukázal na pojednávaní na to, že vyčíslil celú výšku dlhu, aj celkový počet dní omeškania a nevychádzal len z dlhu, s ktorým bol v omeškaní v čase, keď došlo k postúpeniu pohľadávky, pričom tieto skutočností vychádzajú zo žalobcom predložených listinných dôkazov.

Pokiaľ žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo/4/2012 zo dňa 27.03.2013, tu odvolací súd konštatuje, že toto rozhodnutie nemožno použiť v danom prípade, pretože v tomto konaní ani jeden zo subjektov nevystupuje ako spotrebiteľ, keďže sa jednalo o spor medzi fyzickými osobami, ktoré neboli podnikateľmi.

Odvolací súd taktiež potvrdil výrok prvostupňového súdu o náhrade trov konania, keďže tento vykazoval vecnú správnosť a odvolateľ ho ani nenapadol konkrétnymi odvolacími dôvodmi.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Žalovaný v rade 1/ bol v odvolacom konaní úspešný, preto mu patrí

náhrada trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti žalobcovi, ktorý vo veci úspech nemal. Vzhľadom na to je žalobca povinný nahradiť žalovanému v rade 1/ účelne vynaložené trovy právneho zastúpenia spočívajúce v podaní písomného vyjadrenia k odvolaniu zo dňa 18.11.2014 v sume 51,45 eur bez DPH (§ 13a ods. 1 písm. b/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z.) + režijný paušál 8,04 eur bez DPH (§ 16 ods. 3 citovanej vyhlášky). Suma 20 % DPH predstavuje 11,89 eur. Spolu predstavuje náhrada trov právneho zastúpenia sumu vo výške 71,38 eur.

Vo vzťahu k žalovanému v rade 2/, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, vzniklo právo na úplnú náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi, v konaní neúspešnému. Trovy konania si však neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy odvolacieho konania nevyplývajú, preto mu ich odvolací súd nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.